

อริศ

แผนลวงคดีรัก

เล่ม 1

ติงโม่ 丁墨

เขียน

เรื่องชัย รักศรีอักษร

แปล

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

หลิวรั่ววี่ชอบอ่านหนังสือมาตั้งแต่เด็ก

ทั้งหนังสือการ์ตูน หนังสือพิมพ์ หนังสือเรียน หรือกระทั่งพจนานุกรม
พอหยิบขึ้นมาก็สามารถอยู่เฉยๆ ตลอดบ่าย เขาชอบอ่านนิยายนักสืบที่สุด

ตัวเอกในเรื่องเป็นคนฉลาด เจ้าเล่ห์ มีคุณธรรม

มักควบคุมสถานการณ์ได้เสมอ

- ติงโม่

แผนลวงคดีรัก เล่ม 1

待我有罪時

อมรินทร์

ในเครือบริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170
โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th
www.amarinbooks.com   @amarinbooks บ้านอูณู

Published originally under the title of 《待我有罪時》(Dai Wo You Zui Shi)
Copyright © 丁墨 (Ding Mo)
Thai edition rights under license granted by 丁墨 (Ding Mo)
Thai edition copyright © 2021 Amarin Printing and Publishing Public Co., Ltd.
Arrange through JS Agency Co., Ltd. Taiwan
All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558
ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งดัดแปลงเป็นแถบบันทึกเสียง ดัดแปลงวีดิทัศน์
หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

พิมพ์ครั้งแรก กุมภาพันธ์ 2564

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของศูนย์ข้อมูลอมรินทร์
ดิงโม.

แผนลวงคดีรัก เล่ม 1 / ดิงโม: เขียน: เรื่องช้อย รักศรีอักษร: แปล จาก 待我有罪時 - กรุงเทพฯ:
อูณู อมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง, 2564.
(6), 374 หน้า. (นวนิยาย ลำดับที่ 426)

1. นวนิยายจีน. I. เรื่องช้อย รักศรีอักษร, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง. III. ชื่อชุด.

แนว ๓6๘8 ล.1

DDC 895.1352

ISBN 978-616-18-4074-7

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ระริน อุทกะพันธุ์ ปัญจรุ่งโรจน์ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตน์พันธ์
ที่ปรึกษาสายงานสำนักพิมพ์ในเครือ อองอาจ จิระอร • บรรณาธิการอำนวยการ สิริกานต์ ผลงาม
บรรณาธิการ จรัส ภายโรจน์ • บรรณาธิการต้นฉบับ ลาวรินทร์ ปัทมาธรณ์
ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรลาภกันณี โหมตตาด • ศิลปกรรม ศิริพร เสนายอด
คอมพิวเตอร์ สุนิศา ภาวทรัพย์ • ผู้ตรวจทานต้นฉบับ จินดารัตน์ ธรรมรุ่งฤทธิ์
พิสูจน์อักษร อัมไพวรรณ ทองคง • ฝ่ายการตลาด พนิดา ชัยศิริ, กุลพัฒน์ บัวระบอ

แยกสีและพิมพ์ที่
สายธุรกิจโรงพิมพ์ บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
376 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170
โทรศัพท์ 0-2422-9000, 0-2882-1010

จัดทำจำหน่ายโดย
บริษัทอมรินทร์บุ๊คเซ็นเตอร์ จำกัด
108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรรม ตาบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี 11130
โทรศัพท์ 0-2423-9999 www.naiin.com

ราคา 375 บาท

สนใจสั่งซื้อหนังสือจำนวนมาก โปรดติดต่อ โทร. 08-4438-0313 และ 0-2423-9999 ต่อ 6529, 6530, 6532

คำนำสำนักพิมพ์

แผนลวงคดีรัก พร้อมพาคุณผู้อ่านโลดแล่นไปในโลกแห่งจิตวิทยาอาชญากรรม
แนวถนัดของติงโม ที่เล่าผ่านความสัมพันธ์ของชายหนุ่มหญิงสาว จนเกิดเป็น
เรื่องราวที่ทั้งลุ้นระทึกและโรแมนติก

เมื่อก้าวเข้าไปในโลกของติงโม ล้วนมีเรื่องไม่คาดคิดและปริศนาที่
รอการเฉลย สำนักพิมพ์อรุณพร้อมเปิดประตูพาคุณผู้อ่านก้าวเข้าไปในโลก
ใบนั้นอีกครั้งแล้วค่ะ

กดอจอน

อรุณ

โหยวหมิงสวีไม่ใส่ใจ ยิ้มแล้วพูดต่อ
“คุณสูญเสียความทรงจำ
สมองได้รับความกระทบกระเทือน
ยังไม่หายดี มีบางเรื่องที่คุณยังไม่เข้าใจ
คิดว่าน่าจะเป็นอย่างนั้น เรื่องระหว่างชายหญิง
บางครั้งจับกันบ้าง ไม่ได้หมายความว่า
จะเป็นแฟนกันหรือแต่งงานกัน
ก็แค่ความสัมพันธ์ที่ดีต่อกันเท่านั้น
ฉันขอถามนะ ความสัมพันธ์ของเราสองคนดีไหม
ฉันเป็นเพื่อนที่ดีที่สุดของคุณใช่ไหม”
พอพูดถึงตรงนี้โหยวหมิงสวีรู้สึกละเอียดใจ
เธอพูดต่อ
“เพราะฉะนั้นอย่าคิดว่าแค่จับกันนิดหน่อย
ก็คิดว่าเราเป็นแฟนกันแล้ว
ทำอย่างนี้ฉันจะลำบากใจมาก
เมื่อวานที่ฉันจับคุณ
ก็เพราะ...เพราะให้รางวัลคุณ
ขอใจคุณ นั่นเป็นแค่รางวัล”

พบกันในทิเบต

ท่องฟ้าเป็นสีเทา เมฆหนาที่บปกลุมจนมองไม่เห็นสีคราม ภายใต้ท้องฟ้าอย่างนี้เป็นเทือกเขาสูงสีเขียวครึ้มทอดยาว ด้านล่างเป็นป่าเขียวขจี ไกล่เข้ามาอีกเป็นทุ่งหญ้าผืนใหญ่ที่แซมด้วยดอกไม้สีขาวนวลพรณหลากสี ทั้งเหลืองเข้ม เหลืองอ่อน และต้นไม้สีเขียวสด

เบื้องหน้าเป็นถนนสีเทาสายหนึ่ง

ท้องฟ้ามีฝนตกโปรยปราย ลมเริ่มพัดแรงขึ้น ริมถนนมีเกาะสองสามตัวเล็มหญ้าโดยไม่สนใจลมฝน พวกมันเงยหน้าขึ้นมองโหยวหิงส์

โหยวหิงส์คิดว่าไม่ถึงว่าดินแดนทิเบตเดือนมิถุนายนจะหนาวอย่างนี้ เธอใส่เพียงกางเกงกันน้ำ สวมเสื้อแจ็คเก็ตทับเสื้อยืด ผมยาวรวบเป็นหางม้าเก็บอยู่ในหมวกกันน็อก แม้จะหนาวแต่จักรยานเสือภูเขาของเธอยังคงรักษาความเร็วสม่ำเสมอ

ทุกทิศรอบตัวเธอไม่มีใครเลย

เธอแหงนมองท้องฟ้าอีกครั้ง แล้วก้มลงดูนาฬิกา วันนั้นคงพอเท่านั้นก่อน บางทีควรหาที่พักสักแห่ง

พื้นที่แถบนี้เดิมเปลี่ยววอยู่แล้ว มีคนอาศัยอยู่น้อย มีแต่พวกแบ็กแพ็คเกอร์ผ่านทางมาเท่านั้น เธอชี้ต่ออีกพักหนึ่งจนถึงป้ายสีโม่งกว่า พักก็มีตลงอีก

บริเวณภูเขาเมฆดำเป็นแถบ ฝนเริ่มเม็ดใหญ่ขึ้น

โทยวหิมงสวีเหน้อยแล้ว ชักหัวด้วย จึงจอตจักรยานนิรมถน หยิบ ซ็อกโกแลตและไส้กรอกออกมาจากเบ้ เคี้ยวกินช้าๆ

เธอจอตอยู่ลึบกว่านาที มีรถแล่นผ่านไปแค่คันเดียว ป้ายทะเบียน เป็นรถท้องถิ่น สภาพเก่ามาก คนขับเป็นลุงวัยกลางคน โทยวหิมงสวีโบกรถ อยากขอติรถไปด้วย แต่เขาขับผ่านไปราวกับไม่เห็นเธอ

โทยวหิมงสวีเองก็ไม่ใส่ใจ ยืนฟังต้นไม้มีริมถนนแล้วกินไส้กรอกเย็นชืด ต่อ

ผ่านไปครู่หนึ่ง มีรถมอเตอร์ไซด์แล่นมาแต่ไกล คนขับเป็นหนุ่ม ผอมยาว โทยวหิมงสวียื่นมือมองเขา ชายหนุ่มผิวดำคล้ำ สวมแจ็กเก็ตยีน หน้าตาเจ้าเล่ห์ มองสำรวจโทยวหิมงสวีไม่วางตา

เขาจอตรถมอเตอร์ไซด์ข้างจักรยานแล้วจ้องมองเธอ “จะไปไหนหรือ”

ตอนนี้เองโทยวหิมงสวีได้ยินเสียงรถยนต์จิ้งห็นหลังไปมอง มีรถยนต์ คันหนึ่งแล่นมาท่ามกลางฝนตกปรอยๆ ไฟรถสว่างจนเธอเห็นคนขับไม่ชัด

เธอพืดคางไปข้างหน้า บอกทิศทางของเธอให้หนุ่มมอเตอร์ไซด์รู้

หนุ่มมอเตอร์ไซด์ถามอีก “ไปคนเดียวหรือ”

โทยวหิมงสวียิ้มกล่าว “เปล่า ยังมีเพื่อนอีกหลายคน พวกนั้นอยู่ข้างหลัง ฉันทิ้งไว้”

แววตาชายหนุ่มดูลุ่มลึก เขาไม่พูดอะไร วางมือลงบนแฮนด์รถแต่ไม่ขยับ ถึงตอนนี้รถข้างหลังแล่นผ่านทั้งสองไปด้วยความเร็วคงที่ โทยวหิมงสวีเดินผ่านหนุ่มมอเตอร์ไซด์ มองผ่านหน้าต่างรถที่มีเม็ดฝนเกาะเห็น ชายหนุ่มในนั้น เขาผิวขาวมาก รูปร่างไม่เหมือนคนท้องถิ่น ตัดผมเกเรียน หน้าตาดี สวมแจ็กเก็ตดำ คอเสื้อตั้งขึ้นเล็กน้อย เผยให้เห็นลำคอบางส่วน และลูกกระเดือก หน้าตาหล่อเหลา ดูดีแบบหนุ่มห้า

หนุ่มมอเตอร์ไซด์ก็หันไปมองสำรวจผู้ชายในรถ สีหน้าไร้ความรู้สึก

โทยวหิมงสวีจับแฮนด์จักรยาน จากนั้นกระโดดอย่างรวดเร็วเตรียม ซื่อออกไป แต่คิดไม่ถึงว่าหนุ่มมอเตอร์ไซด์น่าจะเคยเป็นคนเลี้ยงแกะ หรือ

พรานล่าสัตว์ หรือคนที่ผ่านงานมาหลายอย่าง มีปฏิกริยาว่างไว้มาก เขาหันมาคว้าแฮนด์จักรยานไว้ มีอีกข้างคว้าเป็นหลังเธอ

นี่เป็นการชิงทรัพย์

โหยวหมิงสวีถลึงตาใส่ พยายามดิ้นให้หลุด ทั้งสองยื้อยุดกันทันที รถยนต์คันนั้นแล่นห่างออกไปเร็วกว่าเมตรแล้ว คงไม่ทันสังเกตเห็นว่าเกิดอะไรขึ้นข้างหลัง โหยวหมิงสวีตัดสติใจเด็ดเดี่ยว กอดเป้ไว้แล้วตะคอกใส่ “ปล่อย! ปล่อยนะ! ช่วยด้วย!...โจรปล้น! ช่วยด้วย...”

หนุ่มมอเตอร์ไซค์เผยโฉมหน้าคนร้ายออกมา ชกหน้าโหยวหมิงสวีแล้วร้องด่า “อยากตายรีไร! หุบปากซะ! อย่าตะโกน!”

โหยวหมิงสวีมีปฏิกริยาว่างไว เธอหลบหมัดได้อย่างหวุดหวิด เจ้าหนุ่มฉวยโอกาสคว้าข้อมือเธอ พอแตะถูกก็รู้สึกว่ายอ่อนนุ่มเป็นพิเศษ จากนั้นจึงเพ่งพินิจใบหน้าเธอจนรู้สึกหัวน้ไหวขึ้นทันควัน

ในใจเหมือนมีเลือดลมพลุ่งพล่านขึ้น เจ้าหนุ่มคิดทำเรื่องอื่นแล้ว เขาทิ้งมอเตอร์ไซค์และเลิกแย่งเป้ สองมือคว้าไหล่เธอไว้แล้วผลักเธอไปที่ต้นไม้ ใบหน้าเหมือนยิ้มแต่ก็ไม่เชิง “จะหนีไปไหน ผมไม่ปล้นแล้ว ไม่ปล้นแล้ว อากาศอย่างนี้ ผู้หญิงตัวคนเดียวไปตามถนนสายนี้ไม่ปลอดภัยหรอก ผมจะพาคุณไปยังที่ที่ปลอดภัยดีไหม”

จู่ๆ เสียงเขาก็อ่อนลง มือไม้เริ่มไม่อยู่นิ่ง โหยวหมิงสวีไหนเลยจะไม่เข้าใจ เธอขยะแขยงสุดขีด แต่สถานการณ์ขณะนี้อันตรายมาก เธอตื่นรนชัดขึ้นสุดชีวิต พร้อมกับตะโกนเต็มเสียงอีกครั้ง “พี่ชายรถทะเบียนชื่อชาน¹ AXXXX ช่วยด้วยค่ะ! ช่วยฉันทด้วย! มีคนร้ายจะข่มขืน! ช่วยด้วย...”

หนุ่มมอเตอร์ไซค์ชักโมโห อดหันไปมองไม่ได้ แล้วก็พบว่ารถคันนั้นจอดนิ่งอยู่ข้างหน้า เขาผงะเล็กน้อย โหยวหมิงสวีฉวยโอกาสดี้นหลุด เจ้าหนุ่มร้องด่าเบาๆ ตั้งท่าจะวิ่งตามไปก่อนจะเห็นรถคันนั้นเลี้ยวกลับมา “ปรี้น...” ทันใดนั้นเสียงแตรรถก็ดังหวีดแหลมขึ้น พร้อมกับตัวรถพุ่งตรง

¹หรือที่คนไทยรู้จักกันในนาม “เสฉวน”

มาหาพวกเขา

โทหวมหิงส์วิ่งโซเซสองสามก้าว เงยหน้าขึ้นพบว่ารถเก๋งสีดำอยู่ห่างเพียงสิบกว่าเมตรแล้ว คนบนที่นั่งคนขับจ้องมองเธอ สายตาระวังและเด็ดเดี่ยว เขาคดพวงมาลัยรถตลอดเวลา เสียงแตรรถเริ่มดังต่อเนื่อง ทะลุฝ่าสายฝนไปตามถนนหลวง เทบจะดังก้องไปทั่วทุ่งโล่ง

โทหวมหิงส์ร้อนวาบในหัวใจ ความรู้สึกปลอดภัยอย่างบอกไม่ถูกปะทุขึ้น เธอเหมือนจะเห็นชายคนนั้นพยักหน้าให้ แล้วรถก็เร่งความเร็วมาจอดตรงหน้าเธอ

โทหวมหิงส์หันกลับไป เห็นหนุ่มคนนั้นกระโดดขึ้นรถมอเตอร์ไซด์แล้วขับหนีไป

โทหวมหิงส์ยืนเหม่อ กอดเบ้หนึ่งอยู่กับที่ราวกับท่อนไม้
ไม่รู้ว่าจะฝนตกหนักขึ้นตั้งแต่เมื่อไหร่ ตกลงบนพื้นดินและบนรถดังเปาะเปาะ เขาหยุดรถทันทีแล้วลงจากรถ แม้ท้องฟ้ามีดีครึ้ม กอปรกับฝนที่เทกระหน่ำลงมา ทำให้รอบๆ ตัวคนทั้งสอง รวมทั้งที่ห่างออกไปกลายเป็นโลกที่ดูมัวซัว แต่โทหวมหิงส์ยิ่งเห็นชัดเจน เขาสูงราวหนึ่งร้อยแปดสิบเซนติเมตร สวมเสื้อแจ็คเก็ต ทำทางทะมัดทะแมง ไบหน้าอ่อนโยนใสสะอาด

เขาเหลือบมองโทหวมหิงส์แวบหนึ่ง หันไปมองมอเตอร์ไซด์ซึ่งแล่นห่างออกไป ดวงตาฉายแววโหดเหี้ยม แต่เก็บงำทันควันก่อนหันมามองเธอถามว่า “คุณไม่ใช่ไรไซ้ใหม่ บาดเจ็บ...หรือเปล่า”

โทหวมหิงส์สั่นหัว “ฉันไม่เป็นไร ขอคุณละ...ขอบคุณที่เลี้ยวกลับมา ถ้าไม่ได้คุณฉันคงแย่แน่ๆ”

เขายิ้มอ่อนโยน

เขาคาดไม่ถึงว่าหญิงสาวที่เขาบังเอิญช่วยไว้จะหน้าตาสวยอย่างนี้ ในสถานที่ที่ฉากหลังย่ำแย่ ไบหน้าแบบนี้ทำให้ดวงตาคนเจิดจ้าขึ้นได้ สายตาเขาหยุดที่ไบหน้าเธอ ก่อนเลื่อนออกทันที “คุณมีเพื่อนร่วมทางไหม ต้องการติดต่อพวกเขาหรือเปล่า”

โหยวหมีงสวีตอบ “ตอนนี้มีฉันแค่คนเดียว ตอนแรกมีเพื่อนอีกคน มาด้วยกัน แต่เมื่อวานทางบ้านเธอเกิดเรื่องกะทันหัน กลับไปก่อนแล้ว ส่วนฉันอยากขี่ระยะทางที่เหลือจนจบ”

ชายคนนั้นไม่พูดอะไร แต่มือที่ประจูดแล้วเคาะเล่น โหยวหมีงสวี เห็นหยาดน้ำไหลหยดลงมาจากหลังมือเขาอย่างไร้สัมเสียด

เขาถาม “ต่อจากนี้คุณยังจะขี่ต่อคนเดียวไหม อยากโทร.เรียกตำรวจไหมครับ”

โหยวหมีงสวีก็ก้มหน้าเล็กน้อยมองรองเท้าเขา ชายกางเกงผ้าร่มสอดอยู่ ในรองเท้า ช่วงขาดูสมส่วน

เธอตอบ “ฉันขอติดรถคุณไปได้ไหมคะ ไปหาที่พักข้างหน้าที่ปลอดภัย ฉันขี่ต่อไม่ไหวแล้วจริงๆ และไม่อยากขี่แล้วด้วย”

ชายคนนั้นนิ่งเงียบไปครู่หนึ่ง

โหยวหมีงสวีเงยหน้า เห็นเขาขมวดคิ้วเล็กน้อย สีหน้าดูเหมือนฝันใจ อยู่บ้าง แต่คิ้วก็คลายออกอย่างรวดเร็ว “ได้สิ”

โหยวหมีงสวียิ้มให้เขา “ขอบคุณค่ะ! วันนี้ต้องขอบคุณคุณจริงๆ!”

ฝนตกจากฟ้าอย่างต่อเนื่องทำให้บรรยากาศอึมครึม เมื่อมองหญิงสาว ร่างเพรียวบางที่ยืนอยู่ เขาเห็นดวงตาสดใสโดดเด่น จมูกโด่งเป็นพิเศษ ริมฝีปากแดงอวบ เวลายิ้มดูมีเสน่ห์เข้ายวนตามธรรมชาติ เขาไม่เจอผู้หญิง นานแล้ว มองได้ครู่เดียวก็กระสับกระส่ายอย่างบอกไม่ถูก พอเธอหันมา เขา จึงรีบเบนสายตาไรมารยาทแบบผู้ชายออกไป

เขาขับรถเก่งธรรมดา พอพูดว่า “กระป๋องหลังใส่ของเต็มแล้ว” จบ ก็ช่วยโหยวหมีงสวีมัดจักรยานติดกับหลังคารถ

พายฝนมาแล้ว

เมฆดำลอยต่ำเลื่อนลงมาบังยอดเขา ฟ้ากับดินดูมืดครึ้มกลายเป็น ผืนเดียวกัน นอกรถมีเสียงฝนซ่าๆ ทัศนียภาพดินแดนทิเบตที่ก่อนหน้านี้ สวยงามเต็มไปด้วยสีสนักรวกับซัดจางลงในชั่วพริบตา เหลือแค่ความมืดที่

ดูเหมือนจะกลืนกินทุกสิ่ง ทัศนวิสัยลดต่ำลงมาก

รถเขาแล่นไม่เร็วนัก มีรถแซงขึ้นไปเป็นครั้งคราว ในรถมีเครื่องทำความร้อน โหยวหึงสวีจึงถอดเสื้อแจ็คเก็ตออกเหลือแค่เสื้อแขนยาวพอดีตัว นั่งครู่หนึ่งตัวก็อุ่นแล้ว

เธอแอบชำเลืองมอง ดูเหมือนเขาจะมีสมาธิอยู่กับการขับรถ เมื่อกี้ตากฝน เขาเลยถอดเสื้อแจ็คเก็ตออก ข้างในเป็นเสื้อแขนยาวสีเทาเข้มพอดีตัว

ผ่านไปครู่หนึ่ง เขาก็ถาม “จะว่าอะไรไหมถ้าผมจะสูบบุหรี่ ถ้านิดหน่อยนะ”

โหยวหึงสวีตอบ “ได้เลยคะ”

แววตาเขาเหมือนยิ้ม ยื่นมือไปที่คอนโซลกลาง คลำหาแล้วหยิบบุหรีครึ่งซองออกมา ล้วงไฟแช็กขึ้นจุด ค่อยๆ สูบ เห็นได้ชัดว่าทั้งคู่พูดน้อย แต่กลับสนิทสนมกันมากกว่าตอนที่เพิ่งออกรถ

เขาพูด “กู่เทียนเฉิง ผมชื่อกู่เทียนเฉิงครับ”

“โหยวหึงสวีคะ” เธอมองฝนออกรถ “ถ้าไม่เจอคุณ ตอนนี้นฉันคงตากฝนเปียกมະล่อกมะแล่กแล้ว”

เขายกมุมปาก “เรื่องเล็กน้อยนะ”

โหยวหึงสวีถาม “คุณทำงานอะไรหรือ”

กู่เทียนเฉิงตอบ “ด้านไอที แล้วคุณล่ะ”

โหยวหึงสวี “ด้านเสื้อผ้า ฉันออกแบบเสื้อผ้า”

กู่เทียนเฉิงยิ้ม แล้วพูดเสียงเบา “มิน่าถึงหน้าดู”

โหยวหึงสวีได้ยินชัด แต่ไม่พูดอะไร และรู้ว่าเขาบอกว่าอะไรหน้าดู จากนั้นเขาก็เงิบไปราวกับว่าเมื่อครู่ไม่ได้พูดอะไรกับเธอ ฝนซาเม็ดบ้างแล้ว เธอมองท้องฟ้าที่มีตลง “อีกนานแค่ไหนถึงจะเจอที่ให้พัก”

เขาว่า “ผมเองก็ไม่รู้ แต่ผมจำได้ว่าตอนมาเมื่อครึ่งปีก่อน ขับอีกสักชั่วโมงน่าจะเห็นบ้านชาวทิเบตแล้ว”

โหยวหึงสวีตอบ “ดีเลย”

เธอนั่งกอดอกฟิงพนักในรถ ผ่านไปครูหนึ่งจึงยกมือเซ็ดไบน้หน้า แล้ว
กอดหน้าผาก

กู่เทียนเฉิงสังเกตเห็น “เป็นอะไรหรือ ไม่เป็นไรใช่ไหม”

จากนั้นเธอก็ซุกไบน้หน้าลงกับแขน ส่งเสียงอื้ออึง “ไม่เป็นไรค่ะ แค่คิดถึง
เรื่องเมื่อก็ยังไม่หายเลย”

เสียงเธอสงบนิ่งมาก แต่ในความนิ่งก็แฝงแวววาวระเริงของตัวเอง ซ้ำยังมี
ความรู้สึกถูกรังเกียจอยากจะปิดบัง ก่อนหน้านี้กู่เทียนเฉิงยังคิดว่าหญิงสาว
คนนี้ใจกล้าและสุขุมมาก หลังขึ้นรถแล้วไม่ได้ร้องไห้ตีโพยตีพาย พุดคุยกับ
เขาทั้งสี่หน้าปกติ คิดไม่ถึงว่าผ่านไปพักใหญ่แล้วเธอถึงนึกกลัว ในที่สุด
ก็เผยให้เห็นส่วนที่อ่อนแอช่วยตัวเองไม่ได้ของผู้หญิงออกมา

เขาชำเลื่องมอง หญิงสาวปล่อยผมยาวสยาย ผมเธอเป็นลอนเล็กน้อย
ดำขลับและดกหนา ไบน้หน้าเล็กๆ ซ่อนอยู่ที่แขน ถัดลงมาเป็นเรือนร่าง
เพรียวบางและขาเรียวยาว ทรวงอกอวบอิม ดวงตาเธอโผล่พ้นวงแขน เปล่ง
ประกายสดใส ดูเข้มแข็งมีชีวิตชีวา

หัวใจกู่เทียนเฉิงเหมือนถูกอะไรบางอย่างทิ่มแทงเบาๆ เขาเงยหน้าขึ้น
มองไปข้างหน้า ที่นั่นคือทุ่งรกร้างบริเวณรอยต่อระหว่างชื้อชวานกับทึเบต มี
ห้องฟ้าเป็นม่าน พื้นดินเป็นเสือ ไม่มีผู้คน ห่างไกลจากเมือง ห่างไกลจาก
สิ่งสามัญ การแก่งแย่ง การต่อสู้ด้วยเล่ห์กลและความเสแสร้งทั้งปวง แต่เขา
กลับพบเจอผู้หญิงคนนี้ ราวกับล่องลอยมาอยู่ในรถคันเดียวกัน หลบพายุฝน
เดินทางไปข้างหน้าด้วยกันอย่างอบอุ่น

โหยวหมิงสวีประสานสายตากับเขา สีหน้าเขาดูเรียบเฉย แต่เสียง
อ่อนโยนขึ้น “ไม่ต้องกลัว ผมต้องส่งคุณไปยังที่ที่ปลอดภัยแน่นอน”

ไม่รู้ว่ามีตั้งแต่เมื่อไหร่ ฝนค่อยๆ ซาแล้ว ทิวทัศน์ที่เดิมกว้างใหญ่
สวยงาม ขณะนี้กลายเป็นโลกมืดสนิทไร้ขอบเขต ห้องฟ้าแถบนี้มีทั้งส่วนที่
ใสและส่วนที่ยังมีเมฆหลงเหลือ ดวงดาวลอยแขวนกระจายที่ขอบฟ้า
โหยวหมิงสวีมองตามไฟรถถึงค่อยแยกออกว่าตรงไหนเป็นพื้นดินยามพลบค่ำ

ตรงไหนเป็นหินผาและเนินดินสูง ๆ ต่ำ ๆ ดูคล้ายภูมิประเทศแบบหย่าตัน² ระหว่างหินผากับเนินดินยังมีหนองน้ำด้วย พื้นน้ำสงบนิ่งเปล่งแสงสีน้ำเงินแวววาว

กู่เทียนเฉิงขับรถมานานขนาดนี้ แต่ยังคงมีสมาธิและสงบนิ่ง โหยวหมีงส์คิดว่าในคำคือนอย่างนี้ อยู่กับผู้ชายอย่างนี้ นั่งในรถที่แล่นไปตามถนนกลางทุ่งรกร้างซึ่งมองไม่เห็นปลายทาง ที่แท้ไม่ใช่เรื่องที่ทำให้รู้สึกแยเลย

“หนาวไหม” กู่เทียนเฉิงถาม

พอฟ้ามืดอุณหภูมิก็ลดลงเร็วขึ้น เห็นโหยวหมีงส์ก็อดสองแขนแนนกู่เทียนเฉิงจึงจับพวงมาลัยด้วยมือเดียว หันไปหยิบเสื้อแจ็คเก็ตจากเบาะหลังวางใส่อ้อมแขนเธอ เป็นเสื้อแจ็คเก็ตแบบผู้ชายที่สะอาดและเย็นเล็กน้อย โหยวหมีงส์ที่ร้านจะปลดเข็มขัดนิรภัย เลยสอดแขนเข้าไปในแขนเสื้อ ตัวเสื้อคลุมร่าง ส่วนชายเสื้อคลุมถึงเข่า โพล่ออกมาเพียงศีรษะ

กู่เทียนเฉิงยิ้ม “เหมือนเด็กเลย”

โหยวหมีงส์เอ่ย “ฉันยี่สิบห้าแล้วนะ”

เขาพูด “งั้นก็น้อยกว่าผมสองปี”

โหยวหมีงส์ไม่พูดอะไร ขยับใบหน้าดูกับคอเสื้อ เนื้อผ้าแข็งเล็กน้อย มีกลิ่นน้ำหอมของผู้ชายที่เธอคาดไม่ถึง โหยวหมีงส์เหลือบตามองกู่เทียนเฉิง “อีกนานแค่นี้หนกว่าจะถึงบ้านชาวทิเบต” เธอถาม

กู่เทียนเฉิงตอบ “ผมก็ไม่แน่ใจ สองปีก่อนแถวนี้ก็มี เราเสี่ยงดวงขับรถต่อไปดูละกัน”

พอเห็นเธอไม่พูด กู่เทียนเฉิงก็ครุ่นคิดเล็กน้อยก่อนเอ่ยถาม “อยากฟังเพลงไหม”

โหยวหมีงส์บอกรับ “ดีเลย”

ยังคิดว่าเขาจะเปิดวิทยุหรือเชื่อมต่อบลูทูธกับมือถือก็คาดไม่ถึงว่าเขา

---

² หรือยาร์ดแอง (Yardang Landform) คือ ภูมิประเทศที่เป็นหินหรือเนินดินเข้าแหว่งตั้งกระจายในทะเลทราย เกิดจากการกัดเซาะของลม พบได้ทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือของจีน

จะกระแอมเล็กน้อย วางมือข้างหนึ่งบนต้นขาตบจังหวะ จากนั้นก็เริ่มฮัมเพลง เขาไม่ร้องเนื้อเพลง ใช้แค่เสียงทุ้มต่ำที่ตั้งใจฮัมเพลงด้วยท่วงทำนองน่าฟัง เป็นเพลงพื้นบ้านที่มีชื่อเสียง ร้องว่าออกไปจากเมืองไปยังที่ที่ห่างไกล

โหยวหมิงสวีตั้งอกตั้งใจฟังเขาฮัมเพลงครู่ใหญ่ สุดท้ายก็อดหัวเราะไม่ได้ กู้เทียนเฉิงชำเลืองมองเธอ เห็นอีกฝ่ายมีสีหน้าผ่อนคลาย ดวงตา ทอประกายดูมีชีวิตชีวา ท่าทางเหมือนเด็ก ๆ

“เป็นไง ไม่เพราะหรือ” เขาถาม

โหยวหมิงสวีสั่นหัวอย่างทำทนาย “ทำไมคุณไม่บอกว่าคุณเป็นแชมป์ร้องเพลงล่ะ”

กู้เทียนเฉิงหัวเราะเสียงทุ้มต่ำ “งั้นตาคุณบ้าง”

โหยวหมิงสวีตอบ “อย่าดีกว่า ฉันไม่เคยร้องเพลงเลยไม่เคยขายหน้า”

รอยยิ้มมุมปากเขาลึกขึ้น เคาะนิ้วกับพวงมาลัย ท่าทางดูผ่อนคลายมาก โหยวหมิงสวีอดสังเกตใบหน้าด้านข้างของเขาในความมืดไม่ได้ เส้นสายจากหน้าผากถึงสันจมูกลงมาจรดคางชัดเจนเป็นพิเศษ เธอนึกขึ้นได้ว่าเคยอ่านหนังสือ คนที่มีหน้าตาแบบนี้ ส่วนมากจะมีจิตใจเด็ดเดี่ยวและหัวรั้น

เขาพูด “ในเมื่อคุณไม่ยอมร้อง แถมยังไม่ชอบที่ผมร้อง งั้นคงต้องฟังวิทยุแทน” เขาปรับสองสามปุ่ม หลังจากเสียงกระแสไฟไหลเบา ๆ ลึน ๆ แล้วก็ถึงสถานีเพลงที่กำลังออกอากาศเพลงไพเราะรื่นหู

ทั้งสองฟังเงิบ ๆ

รอบด้านมืดสนิท มองทิวทัศน์สองข้างทางไม่ชัดแล้ว รถราวกับมุดเข้าไปในโลกที่ยิ่งลึกยิ่งไกลขึ้น

“เหนื่อยก็หลับสักครู่สิ” กู้เทียนเฉิงบอก

โหยวหมิงสวีตอบ “ฉันไม่ง่วง”

“มีผมอยู่ วางใจได้” เขาพูดเบา ๆ

โหยวหมิงสวีเงิบไปครู่หนึ่ง มีรอยยิ้มชมชื่นเล็กน้อยปรากฏที่มุมปาก “กู้เทียนเฉิง ฉันรู้จักคุณแค่สองชั่วโมงเองนะ”

เขาพูด “แล้วยังไง”

โทยวหิมิงส์ว่า “คุณเป็นคนดีใหม่ ฉันไว้ใจคุณได้ไหม”
กู่เทียนเจิงนิ่งงัน “ตัดสินเอาเองสิ”
ผ่านไปครู่หนึ่งก็ได้ยินเธอพูดเบาๆ “คุณเป็นคนดี”

แต่คนที่ถูกพายุฝนทำให้เสียเวลารบนถนนสายนี้ในคืนนี้ไม่ได้มีแค่พวกเขา
สองคน

ไกลออกไป เห็นคนที่จักรยานริมถนนกำลังโบกมือให้พวกเขาสุดชีวิต
ดูจากรูปร่างแล้วอีกฝ่ายเป็นชายร่างสูง ไม่เพียงโบกมือยังกระโดดเหยิงๆ
ด้วย

รถของกู่เทียนเจิงชะลอความเร็วลง

โทยวหิมิงส์สังเกตเห็นสีหน้าเขาสงบนิ่ง ชมวดคิ้วเล็กน้อยพลาง
จ้องมองชายคนนั้น ดูเหมือนกำลังมองสำรวจ โทยวหิมิงส์พูด “ที่จริงคุณ
ไม่เอากรับคนไข้ใหม่”

กู่เทียนเจิงคลายคิ้วออก เขามองเธอแวบหนึ่ง

โทยวหิมิงส์เซิดมุมปากขึ้น “ก่อนหน้านี้ฉันไม่อยากขอติดรถ คุณก็มี
ท่าทางลำบากใจ คล้ายเห็นคนใกล้ตายแล้วไม่ช่วยใช่ไหม”

กู่เทียนเจิงยิ้ม “ไม่ใช่เห็นคนใกล้ตายแล้วไม่ช่วย แต่ตลอดทาง
ถ้าให้คนติดรถหมด ผมทำไม่ไหวจริงๆ ผมออกมาคราวนี้เดิมลาพักอยาก
ผ่อนคลาย อยากขับรถคนเดียวซ้าๆ ขับถึงไหนก็ถึงนั้น นอนในรถหรือเดินก็
ก็ได้”

โทยวหิมิงส์เข้าใจดี จึงพูดอีกครั้ง “ขอบคุณนะ”

กู่เทียนเจิงมองไปข้างหน้า “แต่ผมเต็มใจให้เขาติดรถไปนะ”

โทยวหิมิงส์เกือบหลุดปากถาม “เพราะอะไร” แต่ห้ามใจไว้ เพราะ
จิตใต้สำนึกสั่งไม่ให้ถาม

รถจอดข้างชายคนนั้นแล้ว

ชายคนนั้นถอดหมวกกันน็อกออก เป็นคนหนุ่มอายุน่าจะยี่สิบต้นๆ
ผมยาวจนเกือบปิดลูกตา ผิวขาวจัด สันจมูกโด่ง ปากหนา เขาเกาะกระจก

รถ เพลรรอยยิ้มสดใส “พวกคุณ ขอผมติดรถไปด้วยได้ไหม ดึกแบบนี้ ผมขี่ไม่ไหวแล้วจริงๆ ทั้งเหนื่อยทั้งหิว พาผมไปด้วยสักกระยะหนึ่งได้ไหม ครับ” พุดจบก็มองโหยวหมิงสวีแวบหนึ่ง

โหยวหมิงสวีเห็นดวงตาที่ดูขุ่นมัวเล็กน้อยหลังผมยวปรกหน้าผาก ทำทางเหมือนยิ้มแต่ก็ไม่ใช่

กู่เทียนเฉิงถาม “คุณจะไปไหน”

เด็กหนุ่มเอ่ยถึงสถานที่แห่งหนึ่ง ในหัวโหยวหมิงสวียังนึกไม่ออกกว่า สถานที่ที่ว่าอยู่บนเส้นทางไหน กู่เทียนเฉิงสั่นหัว “เราไม่ได้ไปทางเดียวกัน ช้างหน้าไม้ไกลน่ะจะมีบ้านชาวทิเบต คุณขี่ไปเองครู่หนึ่งก็ถึงแล้ว”

เด็กหนุ่มพุด “ขอรับรอง ผมขี่ไม่ไหวแล้วจริงๆ วางใจได้ ผมไม่ใช่ คนร้าย ผมเป็นนักศึกษามหาวิทยาลัย XX รับประกันว่าจะไม่รบกวนความเป็น ส่วนตัวของคุณสองคน! พาผมไปถึงที่พักของชาวทิเบตก็พอ! ขึ้นขี่ต่อไป ชาวผมพิการแน่ ผมขอรับรองพวกคุณละ อย่าทิ้งผมไว้ที่นี่เลยนะ ถ้าเกิดผม ถูกฆาตกรต่อเนื่องฆ่าตาย คงน่าอนาถมาก...”

กู่เทียนเฉิงขมวดคิ้วเล็กน้อย “พุดบ้าอะไร”

จู่ๆ เขาก็รู้สึกว่ามีคนจับแขนเขา เป็นโหยวหมิงสวี เธอมองเขาด้วย ทำทางขบขันเด็กหนุ่มนอกรถ แล้วพุดเบาๆ “ให้เขาติดรถไปเถอะคะ”

กู่เทียนเฉิงยังไม่ทันพุด เจ้าหนุ่มนอกรถได้ยื่นมือบอก “ไง ได้ยิน ที่แฟนคุณพุดแล้วใช่ไหม ถ้าเป็นผู้ชายจริงต้องฟังที่ผู้หญิงพุด”

ถึงตอนนี้ในดวงตากู่เทียนเฉิงมีรอยยิ้มบ้างแล้ว

โหยวหมิงสวีพุด “ฉันไม่ใช่แฟนเขา” แล้วพยักหน้าเล็กน้อยให้กู่เทียนเฉิง

จู่ๆ กู่เทียนเฉิงก็รู้สึกว่เจ้าหนุ่มนอกรถไม่ขัดตาเท่าไรนัก เขาคิดว่า ที่เธอพุดเมื่อกี้ก็ถูก ทั้งสองเพิ่งรู้จักกันแค่สองชั่วโมงกว่า แต่นั่งรถมาด้วยกัน กลับดูเหมือนเข้ากันได้ดี

“ก็ได้ ไม่ต้องดึงแขนแล้ว ผมฟังคุณ” เขาพุดเสียงเบาๆกับเธอ แล้วหันไปพุดกับคนด้านนอก “ขึ้นรถสิ”

“เจ๋งเลย” เด็กหนุ่มเดินมาหลายก้าว ร่างโงเงนเล็กน้อย ท่าทางกวนๆ กู้เทียนเฉิงลงจากรถช่วยเขาพับจักรยานแล้วยกขึ้นวางบนหลังคาร์ทเช่นกัน เด็กหนุ่มขึ้นนั่งบนรถ ถอนหายใจยาวอย่างผ่อนคลาย รถแล่นต่อไปในความมืด เริ่มแรกไม่มีใครพูดอะไร เด็กหนุ่มกดพิมพ์มือถือแล้วคุยโทรศัพท์ โหยวหมิงสวีได้ยินเขาพูดกับสองสามคน ทำนองว่าตัวเองโบกรถได้แล้ว ทั้งยังเป็นหนุ่มหล่อกับสาวสวยด้วย ไม่เกรงใจคนที่นั่งอยู่ตอนหน้าของรถ แม่แต่น้อย

ผ่านไปครู่หนึ่งเด็กหนุ่มก็ชะเง้อมาข้างหน้าแล้วแนะนำตัวเอง “ผมชื่อ หมิงเทา ปีนี้ปีสี่ ใกล้จบแล้ว เลยมานี้เที่ยวทิเบตตามที่ไฟฝัน มาได้สามวัน แล้วครับ”

“โหยวหมิงสวี”

“กู้เทียนเฉิง”

หมิงเทา มองทั้งสองแล้วยิ้ม “จริงด้วย พวกคุณไม่ใช่แฟนกัน ดูแล้ว ทำตัวไม่เหมือนแฮะ”

คิดไม่ถึงว่ากู้เทียนเฉิงจะพูดคุยด้วย เขาถาม “คนเป็นแฟนกัน...ควร จะเป็นยังไงหรือ”

หมิงเทาตอบ “น่าจะสนิทสนมกันกว่านี้ ผมมาเที่ยวกับแฟน เธอ เกาะผมแจเลย ใกล้ชิดกันมาก แต่ที่สาวคนนี้นิ่งจะดูหัวทวนหน่อย แต่ก็ไม่ควร เป็นอย่างนี้ ถึงเธอจะนั่งข้างคุณ แต่เอนตัวไปด้านนอกเล็กน้อย รักษา ระยะห่างกับคุณไว้ การส่งสายตาระหว่างพวกคุณก็น้อยมาก คุยกันแค่ สองสามคำ ดูเกรงใจกันมาก ถามคำตอบคำเท่านั้น เพราะฉะนั้นพวกคุณ ไม่ใช่แฟนกันแน่นอน ผมพูดไม่ผิดใช่ไหม”

กู้เทียนเฉิง “...”

โหยวหมิงสวี “...”

หมิงเทาหัวเราะร่า ราวกับตัวเองพูดเรื่องน่าขำเสียเต็มประดา เขา หัวเราะจนกินพอดี แล้วจู่ๆก็ชะงัก กลับไปนั่งตามสบายอย่างเดิม

โทยวหมิงสวีคิด ‘ผู้ชายคนนี้ชอบเล่นละครจริง ๆ’

เธอพูด “ดูแล้ว คุณช่างสังเกตมาก”

หมิงเทาหัวเราะแหะๆ “ไม่ได้ช่างสังเกตอะไรหรอก ขอบอกตามตรง ผมพอมีพื้นฐานวิชาจิตวิทยากับการวิเคราะห์พฤติกรรมอยู่บ้าง พวกคุณรู้จักการวิเคราะห์พฤติกรรมไหมครับ เป็นวิธีหนึ่งในจิตวิทยาอาชญากรรม³ เคยดูซีรีส์อเมริกันเรื่อง *Criminal Minds*⁴ ไหม ใช้การอนุมานและวิเคราะห์พฤติกรรมของพวกคุณเพื่อหาข้อสรุป ผมศึกษาซีรีส์หลายเรื่องเลย แล้วยังอ่านคดีฆาตกรรมต่อเนื่องของต่างประเทศอีกหลายเรื่อง ผมวิเคราะห์คนรอบข้างบ่อยๆ รวมทั้งคนที่บังเอิญเจอเจอตามทางด้วย สนุกมาก”

โทยวหมิงสวียิ้ม ไม่พูดอะไร

แต่ก็เทียนเฉิงกลับพูดว่า “ที่คุณพูดถึงจิตวิทยาอาชญากรรมอะไรนั่น ผมไม่เข้าใจหรอก ไม่ชอบดูซีรีส์อเมริกันด้วย แต่ก็นะ ผมดูแล้วกลับไม่เห็นแปลกอะไรอย่างที่คิดว่า ที่แรกคุณเดาว่าเราสองคนเป็นแฟนกัน ต่อมาก็เดาว่า...” เขาชะงักเล็กน้อย “พวกเราไม่ได้มีความสัมพันธ์อย่างนั้น ยังวิเคราะห์เป็นตุเป็นตะ ที่จริงเมื่อก่อนแค่เห็นบนหลังคารถมีจักรยานคันหนึ่ง พอดูความสูงของอานนั้นก็รู้ว่าเป็นจักรยานแบบผู้หญิง ถ้าเราเป็นแฟนกันหรือเพื่อนที่นัดกันออกมาเที่ยว จะมีจักรยานแค่คันเดียวได้อย่างไร”

หมิงเทาทำตาโต

โทยวหมิงสวีมองกู่เทียนเฉิงแวบหนึ่ง แล้วพูดเบาๆ “ไม่เลวเลย... ยังกับเซอร์ลือก ไฮล์มส์ เนอะ”

กู่เทียนเฉิงยิ้ม “ขนาดนั้นเขี้ยวหรือ ก็แค่อนุมานตามปกติ”

หมิงเทาเอนตัวไปข้างหน้า ประสานมือคารวะ “ยอดนักสืบ โปรดรับการคารวะ!”

³ Criminal Psychology เป็นวิชาหนึ่งในหลักสูตรอาชีววิทยาที่มุ่งเน้นการศึกษาและวิเคราะห์การกระทำคามผิดที่เกิดจากปัจจัยทางจิต

⁴ ทีมแกร่งเด็ดหัวอาชญากรรม ซีรีส์ของสถานีโทรทัศน์ซีบีเอส สหรัฐอเมริกา

ถึงตอนนี้กู่เทียนฉิงก็ถูกแห่จนหัวเราะแล้ว เขาเหลือบมองนักศึกษาหนุ่มรำเรียงชอบพูดเล่นเว็บหนึ่งผ่านกระจกมองหลัง

หมิงเทาพูดกับโหยวหมิงสวีว่า “ที่แท้คุณก็โबरกรรม เป็นคนตกทุกข์ได้ยากที่ริมขอบฟ้าเหมือนกัน ขอจับมือหน่อยครับ”

เขายื่นมือมา โหยวหมิงสวีไม่ยอมจับมือกับเขา พอหันไปก็เห็นสายตาทหลังผมม้าของอีกฝ่าย แวตตาเหมือนจะยิ้มก็ไม่เชิง เธอตบมือเขาแล้วว่า “ไม่ต้องมีมารยาทนัก นิ่งดี ๆ”

หมิงเทายิ้มแล้วสังเกตรูปร่างหน้าตาเธอครู่หนึ่ง เอนตัวฟังไปข้างหลัง เข่าขาสองข้างเบา ๆ ทำทางสบายอารมณ์

ข้างหน้ายังคงมองไม่เห็นบ้านเรือน มีเพียงบ้านเล็กหลังหนึ่งมีตสนิทไม่มีแสงไฟ สถาปเก่าทรุดโทรม น่าจะเป็นบ้านที่ถูกทิ้งร้าง

รถเล่นต่อไปข้างหน้า

ทั้งสามเงียบไปครู่หนึ่ง เสียงเพลงจากวิทยุจึงให้อารมณ์ความรู้สึกชัดเจนเป็นพิเศษ

จู่ ๆ หมิงเทา ก็กล่าว “ฟังเพลงทำไม ฟังชาวสิ ไม่นานนี้มีฆาตกรต่อเนื่องตระเวนไปตามถนนหลวง เจอใครเป็นฆ่า พวกคุณได้ข่าวไหม”

ในรถเงียบไปครู่หนึ่ง

น้ำเสียงโหยวหมิงสวีตื้นตันเล็กน้อย “ฆาตกรต่อเนื่องอะไร ฉันไม่ได้ข่าว เรื่องเป็นยังไงหรือ”

กู่เทียนฉิงพูด “ไม่เคยได้ยิน ลองเล่าสิ”

หมิงเทา ยิ้มด้วยความพอใจ “เรื่องนี้พวกคุณไม่รู้เลยหรือ โชคดีที่เจอผม นะ จริงอยู่ว่าข่าวเสนอแค่รายงานสั้น ๆ เป็นข่าวเล็กๆ แต่ผมรู้รายละเอียดดี...” จู่ ๆ น้ำเสียงเขาก็ทุ้มต่ำลง แล้วค่อย ๆ พูดข้างหูพวกเขา “ฆาตกรนั้นฆ่าสองรายที่เมืองเซียงในหูหนาน ตำรวจจับคนร้ายไม่ได้ ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าฆาตกรเป็นชายหรือหญิง เป็นคนแก่หรือเด็ก ร้ายไหมล่ะ เขาหนีมาทีเบตตอนมาตามถนนหลวงยังฆ่าอีกสองราย พวกคุณคงอยากถามว่ารู้ได้ยังไงว่า

เขาเป็นคนฆ่า เพราะฆาตกรต่อเนื่องแบบนี้มักมีพฤติกรรมที่เป็นเอกลักษณ์ทางตำรวจอาศัยพฤติกรรมบางอย่างที่เหมือนกัน สรุปว่าเป็นฝีมือคนคนเดียวกัน รวมเป็นคดีเดียวกันและลงมือสืบสวนแล้ว ที่เขาฆ่าล้วนเป็นหญิงสาวสวยอย่างคุณไหยวนี่แหละ”

โหยวหมิงสวีไม่ได้แสดงท่าทางหวาดกลัว กลับเป็นกู่เทียนเจิงที่พูด “อย่าชู้ให้เธอกลัว”

หมิงเทาवादตามองทั้งคู่แล้วพึมพำ “ช่างเอาใจใส่จริงนะ แต่พวกคุณคิดดูสิ เรื่องนี้น่าตื่นตัวใหม่ล่ะ เราต้องเที่ยวบนเส้นทางสายนี้ ไม่แน่นอนฆาตกรต่อเนื่องนั้นอาจจะอยู่ในเส้นทางเดียวกัน พวกคุณอาจเจอเขาระหว่างทางก็ได้ ใจ คุณไหยว กลัวหรือเปล่า”

ถึงตอนนี้โหยวหมิงสวีรู้สึกแล้วว่าเจ้าหนูคนนี้น่ารำคาญ เธอไม่ตอบแต่ย้อนถาม “แล้วคุณกลัวไหม”

หมิงเทายิ้ม “แน่นอนว่าไม่กลัว ผมยังอยากเจอฆาตกรต่อเนื่องด้วยซ้ำ ยิ่งไงเขาก็ฆ่าแต่สาวสวย ไม่ฆ่าผมหรอก น่าเสียดายที่ระหว่างทางไม่เจอคนที่เหมือนจะเป็นเขาแม้แต่คนเดียว”

กู่เทียนเจิงถาม “คุณรู้ไหมว่าเขาหน้าตาเป็นยังไง”

หมิงเทาตอบ “ผมจะรู้ได้ยังไง แต่พอเข้าใจฆาตกรต่อเนื่องบ้าง ถ้าผมเจอละก็ ต้องมองออกแน่นอน ผมจะวิเคราะห์จากพฤติกรรมเขา”

กู่เทียนเจิงยิ้ม แล้วหันมาพูด “งั้นดูซิ ผมเหมือนไหม”

หมิงเทาผะ ยังไม่ทันตอบ โหยวหมิงสวีก็หันมาบ้าง ยิ้มมุมปากแล้วว่า “ไหนบอกว่าไม่รู้ผู้ชายหรือหญิงไง หมิงเทา จันด้วย เหมือนไหม”

ใบหน้าหล่อเหลาและสวยงามต่างยิ้มให้หมิงเทาแต่เหมือนไม่ใช่ยิ้ม อ่านแวตตาไม่ออก หมิงเทาซังกะครู่หนึ่ง จู่ๆก็ปรบมือหัวเราะว่าพูดว่า “น่าสนุก น่าสนุก! รถคันหนึ่ง คนแปลกหน้าสามคน ทั้งยังไม่รู้ว่าเจอฆาตกรต่อเนื่องหรือเปล่า และไม่รู้ว่าฆาตกรต่อเนื่องจะใช้คนหนึ่งคนใดในพวกเราไหม ใจ ผมก็เหมือนกัน ผมเล่าข่าวเกี่ยวกับฆาตกรต่อเนื่องมาขนาดนี้ พวกคุณว่าผมเหมือนเขาไหม”

ขณะที่หมิงเทาพูดคำพูดเหล่านี้ เสียงเขาต่ำลงเล็กน้อย ฟังดูเยือกเย็น ดวงตาหลังผมม้าที่ปรกลงมาฉายแววประหลาด

ในรถตกอยู่ในความเงียบ

ครู่ต่อมากู่เทียนเฉิงหัวเราะก่อน เป็นการหัวเราะอย่างกลั่นไม่อยู่ แล้วหันไปตั้งใจขับรถต่อ โหยวหมิงสวีหัวเราะบ้างเพราะได้แรงดลใจจากเขา ซ้ำยังขยับนั่งไขว่ห้างด้วย

กู่เทียนเฉิงพูดเบาๆว่า “Give me five”

โหยวหมิงสวีลั้งเล ไม่รู้ว่าเพราะอะไร เธอไม่อยากสนิทสนมกับเขามากขึ้นจึงไม่ได้ยื่นมือออกไป เพียงหัวเราะเบาๆแล้วว่า “อย่ายุ่ง”

กู่เทียนเฉิงมองเธอแวบหนึ่ง แววดาแฝงยิ้มแต่ไม่พูด

กลับเป็นหมิงเทาที่รู้สึกว่าคุณสองคนนี่แกล้ง เมื่อไม่มีใครชื่นชมกับเสียงหัวเราะเกินพอดี เขาจึงค่อยๆ หยุดลง แต่พอนั่งไปครู่หนึ่งก็เริ่มอยู่ไม่เป็นสุขอีก เขาสั่งโหยวหมิงสวี “เปลี่ยนช่องหน่อยเถอะ ฟังข่าวดีกว่า อาจจะมีข่าวฆาตกรต่อเนื่องก็ได้”

โหยวหมิงสวีเปลี่ยนช่องตามที่เขабอก สถานีข่าวท้องถิ่นกำลังรายงาน ว่าวันนี้ฝนตกหนัก ถนนบางจุดยุบตัวและมีดินหินถล่มลงมา กำลังตำรวจจำนวนมากถูกโยกย้ายไปช่วยน้ำท่วม

หมิงเทาเดาะปาก “พอเป็นอย่างนี้ยังจับตัวฆาตกรต่อเนื่องยากขึ้น แต่สภาพอากาศแบบนี้เขาเองก็คงฆ่าคนไม่สะดวก ฮือ...”

โหยวหมิงสวีร้อง “หือ” เบาๆ กู่เทียนเฉิงไม่ใส่ใจเขา

“ด้านนั้นมีบ้าน!” ทันใดนั้นหมิงเทาก็ตะโกนด้วยความตื่นเต้นดีใจ

โหยวหมิงสวีพูด “แวะไปดูกัน”

กู่เทียนเฉิงตอบรับ “ได้”

เมื่อรถแล่นเข้าใกล้ แสงไฟจากรถก็ส่องให้เห็นบ้านหลายหลังชัดเจน เป็นบ้านก่อด้วยดินเหลืองเตี้ยๆ เก่าจนไม่อาจเก่ากว่านี้อีกแล้ว บางหลังเหลือแค่ครึ่งหลัง มีคนสองคนมองออกมาจากหน้าต่างของสองห้อง เป็นเด็กสาวคู่หนึ่ง

กู่เทียนเฉิงกับพวกเดินลงจากรถ

เด็กสาวสองคนนั้นไม่ได้เดินออกมา ทั้งคู่ใส่เสื้อแจ็กเก็ต ดูแล้วน่าจะเป็นพวกแบ็กแพ็คเกอร์ เมื่อเห็นท่าทางและการแต่งตัวของทั้งสามคน สีหน้าพวกเธอจึงดูผ่อนคลายลงบ้าง

โหยวหมิงสีมองไปรอบๆ มีจักรยานสองคันจอดอยู่ข้างบ้าน สองสาวขี่จักรยานมาเช่นกัน จากนั้นจู่ๆ ก็มีคนเตะข้อศอกเธอ เป็นกู่เทียนเฉิงที่อยู่ข้างๆ บอกว่า “ไปพักท่ายเหนื่อยสิ” เขาคงคิดว่าเป็นผู้หญิงด้วยกันคุยกันง่ายกว่า

“รู้แล้ว” โหยวหมิงสีพูดเบาๆ น้ำเสียงแผงแวงต่ำหนิ

กู่เทียนเฉิงยิ้ม สองมือล้วงกระเป๋าทางเกง ยืนรออยู่ข้างหลังเธอ ส่วนหมิงเทาเดินไปทางซ้ายที่ขวาที่ ท่าทางวางตัวตามสบายราวกับว่าตัวข้าคุมทุกอย่างได้ สุดท้ายเดินไปมาครู่หนึ่ง น่าจะไม่มีอะไรให้ควบคุม จึงมายืนอยู่ข้างๆ กู่เทียนเฉิง

ทั้งสองมองโหยวหมิงสียืนอยู่นอกบ้าน ยิ้มและพูดคุยกับเด็กสาวสองคนนั้น แม้สวมเสื้อแจ็กเก็ตตัวใหญ่และกางเกงกีฬา แต่ก็ยังคงดูเอวบางร่างน้อย ขาเรียวยาว

กู่เทียนเฉิงมองครู่หนึ่งแล้วยืนฟังรถ กัมหน้าจุดบุหรี

หมิงเทาพูด “หญิงสาวสามคนอยู่ที่นี่ ถ้าขาดกรต่อเนืองอยู่ด้วยจะกลายเป็นม้อใหญ่ทีเดียว”

กู่เทียนเฉิงพูดอย่างไม่พอใจ “ขึ้นพูดบ้างอีก ผมโยนคุณออกไปแน่” หมิงเทาร้องทีเบาๆ แต่กลับไม่พูดอะไรแล้ว

สองสาวอายุไล่เลี่ยกับโหยวหมิงสี เป็นพนักงานออฟฟิศจากเมืองหลวง ชอบเที่ยวกลางแจ้งมาหลายปีแล้ว เคยมาเส้นทางทิเบตสองครั้ง จึงไม่กลัวที่จะมีกันแค่สองคนเป็นเพื่อนร่วมทาง คนหนึ่งชื่อซ่งหลาน อีกคนชื่อโจวผุหรง ซ่งหลานตัวสูงมาก ใบหน้าซูบผอมแต่ดูแกร่ง ตาชั้นเดียว หน้าตาสะสวย มองแวบเดียวก็รู้ว่าเป็นคนเก่ง เป็นประเภทที่มีความคิดของตัวเอง ส่วน

โจ้วผู้ทรงนั้นสมกับชื่อ ใบหน้าเรียวยาว อ่อนหวาน ในคำคืนอย่างนี้ ในบ้านที่ทรุดโทรมอย่างนี้ ทั้งๆที่ใส่เสื้อแจ็กเก็ตก็ยังใส่กางเกงสีแดง แต่งหน้าบางๆ เธอเกาะหน้าต่าง พุดคุยกับโหยวหมิงสวีพร้อมกับมองสังเกตรายสองคนข้างหลัง ท่าทางแบบฉันก็สวยของฉันอย่างนี้ จะมีคนชื่นชมหรือไม่ก็ช่าง

ในเมื่อต่างรู้จักกันแล้ว สองสาวจึงออกมาจากห้อง สองหนุ่มก็เดินมาทำความรู้จักกันและกันบ้าง

ซ่งหลานเอ่ย “คนมาถนนสายนี้้น้อยมาก เราตั้งใจว่าพรุ่งนี้เข้าไปดูดวงอาทิตย์ขึ้นที่ทะเลสาบหลังภูเขา เลย์พักที่นี่ แล้วพวกคุณล่ะ”

หมิงเทาชูมือขึ้นก่อน “ผมหลงทาง แถมยังชี้ต่อไม่ไหวด้วย เลยขอติดรถพวกเขามา”

โหยวหมิงสวีบอก “ฉันก็อยากดูทิวทัศน์แถวนี้”

กู่เทียนเฉิงพูด “ผมขับรถมาเรื่อยเปื่อย ไม่มีเป้าหมายอะไร”

เขารูปร่างสูงใหญ่หล่อเหลา พุดเสียงทุ้มต่ำอ่อนโยน ซ่งหลานร้องอืมออกมาแล้วยิ้ม

โจ้วผู้ทรงพูดเนียนบาวว่า “งั้นพวกคุณสามคนก็เพิ่งรู้จักกันใช่ไหม”

กู่เทียนเฉิงตอบ “ใช่ครับ”

ซ่งหลานพูด “ที่นี่เมื่อก่อนน่าจะเป็นค่ายพักเล็กๆ ตอนนั้นถูกทิ้งร้าง เรียบังเอิญมาเจอเข้า ห้องเล็กแคบมาก ไม่มีเครื่องนอนเลย เรากางเต็นท์นอนในห้อง มาดูสิ”

ทั้งสามตามซ่งหลานมาที่หน้าประตูของสองห้องนั้นแล้วมองแวบหนึ่ง ห้องแคบมาก พอซ่งหลานกางเต็นท์ออกก็เกือบเต็มพื้นที่ ห้องที่โจ้วผู้ทรงนอนก็เหมือนกัน

ซ่งหลานมองโหยวหมิงสวี “คุณนอนกับฉันได้นะ อาจจะเบียดนิดหน่อย”

โหยวหมิงสวีบอก “ไม่ต้องหรอก เราต่างมีเต็นท์ นอนข้างนอกได้ คืนนี้เราอยู่เป็นเพื่อนกันก็ดี”

บนตัวหมิงเทาหมักจะมีจุดที่เปล่งประกายออกมาเสมอ เขาจัดการกาง

เต็นท์อย่างคล่องแคล่วและเรียบร้อยดี กลับเป็นโหยวหมิงสวีและกู่เทียนเฉิง
ที่มีท่าทางงะๆงะๆ ทำได้เพียงเป็นลูกมือให้เขา

เต็นท์สามหลังกางเสร็จอย่างรวดเร็ว หมิงเทาบัดมือไปมาแล้วพูดเย้ย
“พวกคุณชอบกิจกรรมกลางแจ้งแน่หรือ แค่กางเต็นท์แบบง่ายที่สุดยังซ้ำ
เหลือเกิน”

โหยวหมิงสวีเงียบไปครู่หนึ่ง พุดกับกู่เทียนเฉิง “ฉันทำงานแบบนี้
ไม่ได้เรื่อง หัวไม่ไปมือไม่คล่อง ทำไมคุณเองก็ไม่ได้เรื่องล่ะ”

กู่เทียนเฉิงตอบ “ผมติดเต็นท์มาเพื่อเท่านั้น ปกตินอนโรงแรมหรือ
บ้านชาวบ้าน วันหลังต้องตั้งใจทำให้ดี”

พุดจบทั้งคู่ก็หัวเราะ

หมิงเทาพุดเยาะเย้ยเสร็จก็หันมา เห็นหนุ่มหล่อสาวสวยยืนอยู่หน้า
เต็นท์ยิ้มให้กันท่ามกลางแสงสลัว ไม่รู้ว่าเพราะอะไร จู่ๆ เขาก็นึกแข็งและหดหู่
นิ่งเงียบไปครู่หนึ่งก่อนพึมพำกับตัวเอง “ความรักมๆ แล้งๆ ไม่มีความหมาย
มีน้ำเขาถึงชอบบ่าคัน”

โลกอันมืดมิดนี้กว้างใหญ่ไพศาลไร้ขอบเขต ท้องฟ้าเป็นสีดำ ขุนเขาเป็นสีดำ
แผ่นดินก็เป็นสีดำ ลมพัดไม่ขาดสายเสียงดังหือๆ เป็นเสียงความว่างเปล่า
ที่เตือนสติว่าคุณกำลังอยู่ในมุมที่ไม่มีใครรู้จักห่างไกลจากสังคมปัจจุบัน

แต่เพราะการมารวมตัวกันของคนแปลกหน้าห้าคน ทำให้ค่ายร้างแห่งนี้
คึกคักและอบอุ่นขึ้น

หมิงเทานั่งในเต็นท์ห่างจากสองสาวสองเมตร กำลังคุยไม้ ซึ่งหลานฟัง
แล้วยิ้ม แต่ไม่พุดอะไร ส่วนโจวผู้ทรงเหมือนจะยิ้มก็ไม่เชิง

โหยวหมิงสวีจัดถุงนอนให้เข้าที่ แล้วหยิบช็อกโกแลตกับขนมออก
จากเป้แบ่งให้สองสาว ทั้งสองรับไว้ ให้ขนมกับน้ำตบแทน สาวๆ คบหากัน
อย่างเกรงอกเกรงใจและชื่นมื่น

โจวผู้ทรงยังพุด “เออ เพื่อนคุณคนนั้นดูเจ๋งมาก เขาทำงานอะไรหรือ”
เป็นท่าที่อยากกรู้อยากเห็นของหญิงสาวที่มีต่อหนุ่มหล่อแปลกหน้า

ซ่งหลานว่า “พอเถอะเธอ รู้จักสงวนท่าที่บ้าง”

โจ้วผู้ทรงหัวเราะว่า

โหยวหมีงสวีตอบ “เขากว่าทำงานด้านไอทีนะ”

โจ้วผู้ทรง “เขาเป็นคนที่ไหนหรือ”

โหยวหมีงสวี “ไม่ได้ถามเหมือนกัน”

โจ้วผู้ทรง “งั้นฉันค่อยถามทีหลัง”

ซ่งหลานค้อนขวับ

โจ้วผู้ทรงบอก “นี่ ฉันจะชอบคนหล่อบ้างไม่ได้หรือไง คิดว่าฉันจะทำอะไรจริงๆ หรือ เดินทางไม่มีอะไรน่าสนุก นี่เรียกว่าเพื่อนต่างเพศ เข้าใจไหมจ๊ะ อย่างน้อยมองเขาแล้วสบายตา!”

ถึงตอนนั้นโหยวหมีงสวีก็ผุดยิ้ม ในหัวมีภาพภูเขียงเฉิงซักรถเรียบๆ ปรากฏขึ้น ใบหน้าด้านข้าง ไหล่และมือเขา คิดในใจว่าดูแล้วสบายตาจริงทั่วร่างผู้ชายคนนั้นช่างมีเสน่ห์ดึงดูด

หมีงเทาซึ่งอยู่ข้างๆ พุดแทรก “พวกคุณไม่คิดป้องกันตัวเองจากผู้ชายแปลกหน้าเลยหรือ ระวังเจอฆาตกรต่อเนื่องล่ะ”

เมื่อก็เขาคุยเรื่องฆาตกรต่อเนื่องบนถนนหลวงกับสองสาวแล้ว พวกเขาแค่ตกใจเล็กน้อย ไม่ใช่ใจหนัก

โจ้วผู้ทรงตอบกลับ “ต่อให้มีฆาตกรต่อเนื่องจริง แต่ทีเบตกว้างใหญ่ขนาดนี้ จะบังเอิญเจอเชียวหรือ”

ซ่งหลานพุดบ้าง “จริงด้วย ที่จริงเราคอยระวังตัวเต็มที่ พวกคุณสามคนดูแล้วไม่เหมือนคนร้ายหรอก”

ดังนั้นเมื่อได้ยินหมีงเทาโหมกระพือเรื่องฆาตกรต่อเนื่องอีก สองสาวจึงแค่อยิ้ม แล้วคุยเรื่องอื่นกับโหยวหมีงสวีต่อ พอหมีงเทาไม่ได้รับความสนใจจากสาวๆ ก็ใจลอยครุ่นหนึ่ง ก่อนก้มหน้าเล่นมือถือซึ่งแบตเตอรีเหลือน้อยแล้ว

โหยวหมีงสวีเตรียมจะกลับไปที่เดินท์ของตัวเอง ก็เห็นคนที่สองสาวขึ้นชมเดินออกมาจากหลังบ้าน ขณะนี้อยู่ในที่โล่งแจ้ง โหยวหมีงสวีเดาได้ไม่ยากว่า

เมื่อครูเขาไปทำอะไรมา

เขาเดินเข้ามาใกล้ มองเธอแล้วยิ้ม “มองผมทำไมหรือ”

โหยวหมิงสวียิ้ม “กำลังคิดว่า...คุณมาจากไหน แล้วจะไปไหน”

กู่เทียนเฉิงแปลกใจ นั่งลงในที่นั่งของตัวเอง เติ้นท์ของทั้งคู่อุบัติติดกัน โหยวหมิงสวีมองชายหนุ่มที่พาดเลื้อแจ็กเก็ตคลุมไหล่ เผยให้เห็นสันไหล่งดงาม เขาก็มองหน้าจุดบุหรี โบหน้าเตี้ยมิดเตี้ยสว่าง “ผมมาจากที่ที่มาจากจะไปยังที่ที่ไป” พุดจบก็หัวเราะเอง แล้วพุดอีก “ไม่พุดเล่นแล้ว ผมมาจากเมืองเจียง ยังต้องกลับไปเมืองเจียง คุณล่ะมาจากไหน”

นี่น่าจะเป็นช่วงเวลาที่ยียบสงบ ท้องฟ้ากระจ่างใสมาก สีน้ำเงินดาสดใส ดวงดาวระยิบระยับ ลมพัดผ่านเขาสูงและทุ่งหญ้าท่ามกลางความมืดแห่งราตรีกาล แสงตะเกียงริบหรี สองคนนั่งขัดสมาธิในที่นั่ง พุดคุยกันเรื่อยเปื่อย

โหยวหมิงสวีหลบสายตาเขา “ฉันมาจากเมืองเจียง มาจากที่เดียวกับมาตรต่อเนื่องไอดอลของหมิงเทา” พุดจบก็หัวเราะ

กู่เทียนเฉิงหัวเราะด้วย “ใกล้กันมาก”

“ใช่ แค่ม่าน้ำกัน”

กู่เทียนเฉิงยิ้มๆ “วันหลังถ้าคุณมาเมืองเจียง ผมจะดูแลเต็มที่” พุดจบก็ชะงักเล็กน้อย โหยวหมิงสวีเองก็ไม่มีอะไรจะพุดต่อ

เธอปล่อยผมยาวสยายลงมา ใช้เสื้อแจ็กเก็ตคลุมตัวไว้ เผยให้เห็นเสื้อยืดพอดิตตัว เมื่อมองใบหน้าเธอก็เห็นหย่นตาคม ริมฝีปากแดง สีหน้าเรียบๆ ดูสวยตามธรรมชาติ เมื่อเพ่งมองให้ละเอียด ดวงตาเธอสดใสเจิดจ้ามาก หว่างคิ้วฉายแววเข้มแข็งเด็ดเดี่ยว ดูเป็นคนสุขุม ไสปริสุทธ์

น้อยมากที่กู่เทียนเฉิงจะถูกใจผู้หญิงสักคน ขณะที่นั่งตรงข้ามกับหญิงสาวคนนี้ก็กลับรู้สึกหัวไหว ตลอดการเดินทางครั้งนี้โดดเดี่ยวและเงียบเหงา จนทำให้เขาซึกนึกถึงความเจริญของเมืองและความอึกทึกของศูนย์การค้าแล้วบังเอิญเจอผู้หญิงคนนี้เข้า สวย แข็งแกร่ง ดูลึกลับ และฉลาด จนทำให้คาดเดาไม่ถูก

“งานของคุณน่าสนใจไหม” โทยวหิมิงส์วีถาม

กู่เทียนเจิงตอบ “ก็ดีครับ ปกติงานยุ่งเกินไป ต้องตะลอนไปโน่นนี่ประจำ งานเลี้ยงก็มากตาม ผมชอบอยู่คนเดียวมากกว่า”

โทยวหิมิงส์วีเผยอริมฝีปากบางขึ้นเล็กน้อย “คุณทำงานด้านไอทีใช่ไหมหรือ ทำไมยังต้องไปข้างนอกแถมมีงานเลี้ยงประจำล่ะ”

กู่เทียนเจิงยิ้ม “ผมทำงานด้านเทคนิค”

โทยวหิมิงส์วีร้อง “อ้อ” ในใจคิดว่าที่แท้เป็นพวกผู้บริหาร

เธอถามอีก “งั้นคุณมาที่เบตเพื่ออะไร ตามหาฝัน หนีโลก หรือปลดปล่อยจิตวิญญาณ”

กู่เทียนเจิงนั่งเงียบ สายตาจ้องมองความว่างเปล่า จากนั้นจึงยิ้ม “คุณเชื่อว่ามาที่เบตครั้งหนึ่งก็จะสามารถปลดปล่อยจิตวิญญาณได้หรือ”

โทยวหิมิงส์วีสั่นหัว “แน่นอนว่าฉันไม่เชื่อ ฉันเชื่อว่าคนต้องช่วยตัวเองเท่านั้น”

กู่เทียนเจิงมองเธอพลางพยักหน้า “คุณพูดถูก ดั้งนั้นที่ผมมาที่เบตก็เพื่อเที่ยวเล่นเท่านั้น ผมไม่เคยใส่ใจความคาดหวังที่ไม่สอดคล้องกับความจริง คุณล่ะมาที่เบตทำไม”

โทยวหิมิงส์วีตอบโดยไม่เงยหน้า “เป็นการท่องเที่ยวที่คาดเดาไม่ได้ อย่างสิ้นเชิง น่าสนใจจริงไหม ฉันไม่รู้เลยว่าพรุ่งนี้จะเกิดอะไรขึ้น อย่างเช่นวันนี้ฉันถูกปล้น แต่ก็ได้เจอคุณ ตอนนี้อยู่กับคนแปลกหน้าสี่คน ทางเดินที่นอนกลางทุ่งรกร้าง”

กู่เทียนเจิงวางสองแขนไว้ข้างตัว เงยหน้าขึ้นเล็กน้อย ในดวงตาฉายแววยิ้มแย้ม พูดเบาๆว่า “คนรู้ใจ”

น่าจะหลังจากฮัมเพลงในรถที่ผู้ชายซึ่งภายนอกดูแกร่งแต่เจี๊ยบขริ่มคนนี้ได้เผยท่าทางว่าเริงมีชีวิตชีวาออกมา แต่โทยวหิมิงส์วีไม่ตั้งใจเป็นพิเศษหรือตื่นเต้นจนหน้าแดง เธอแค่เลียนแบบท่าทางเขา วางสองแขนลงบนพื้นอย่างผ่อนคลาย แล้วเหยียดขาสองข้างออก ขยับขาคู่ยาวเรียวงามเล็กน้อยแล้วถาม “คุณมีแฟนหรือยัง หรือแต่งงานหรือยัง อย่าบอกฉันนะว่าผู้ชาย

อย่างคุณยังโสดอยู่”

สีหน้ากู่เทียนเฉิงเดิมเฉิมดูอ่อนคลายกลับหมองลงเล็กน้อย แล้วเขาก็หยิบ
บุหรือออกมาวนหนึ่ง สูดซ้าๆ สองที จากนั้นจึงปรากฏรอยยิ้มอ่อนโยนและ
สงบนิ่งบนใบหน้า ตอบว่า “เคยมี”

โหยวหมีงสีวี่มองเขาอย่างค้นหา

เขาพูดต่อ “ตอนนั้นงานยุ่งยุ่งทั้งหนักมาก มีเวลาให้เธอน้อยเกินไป
เธอรอให้ผมประสบความสำเร็จไม่ไหวก็เลยจากไป”

โหยวหมีงสีวี่นิ่งเงียบ ทั้งที่เป็นคำพูดพื้นๆ มาก เรื่องแบบนี้พบเห็นกัน
เป็นประจำ แต่เมื่อผู้ชายอย่างเขาพูดออกมา กลับชวนสะเทือนใจไม่น้อย

เธอบอกว่า “คนเราต้องมองไปข้างหน้า”

“อืม” เขาพูด “ผมลืมเธอไปนานแล้ว ไม่คู่ควร ชีวิตคนเรายังมีเรื่อง
มากมายรอให้ผมแสวงหา”

โหยวหมีงสีวี่ยิ้มอย่างเห็นด้วย แล้วถาม “แล้วตอนนี้ล่ะ”

กู่เทียนเฉิงจ้องเธอ น้ำเสียงก้ำกั้วหวัหวัระ “อะไรรนะ”

“ไม่มีแฟนใหม่อีกหรือ”

ดวงตาเขาฉายแววขี้เล่นอย่างรวดเร็ว ดูสุดโลมมาก “ไม่มี ผมรอใคร
สักคนปรากฏตัวขึ้นมาโดยตลอด ถามผมมาตั้งนาน แล้วคุณล่ะ อย่าบอก
นะว่าผู้หญิงอย่างคุณไม่มีแฟน”

เขาย้อนด้วยคำพูดของเธอเอง โหยวหมีงสีวี่ยิ้มพูด “ขอบคุณค่ะ ฉัน...”

เธอแหงนมองท้องฟ้า ราวกับดูอะไรบางอย่างบนท้องฟ้าที่กว้างใหญ่
ไพศาล กู่เทียนเฉิงได้ยินเธอพูดเบาๆ ว่า “ฉันเองก็กำลังรอใครสักคนปรากฏ
ตัวมาโดยตลอด”

กู่เทียนเฉิงพลอยมองท้องฟ้าไปกับเธอ สีท้องฟ้าเข้มจนดูราวกับ
ความฝันที่ไม่มีวันตื่น ขณะที่ดวงดาวเปล่งประกายอบอุ่น กู่เทียนเฉิงคิด
ที่แท้ก็เป็นอย่างนั้นนี่เอง บางคนอยู่ด้วยกันหลายปี รักกันหลายปี คุณกลับ
ไม่รู้ว่าเป็นใคร บางคนอยู่ด้วยกันไม่กี่ชั่วโมง กลับทำให้คุณรู้สึกกว่า
ในชีวิตคนย่อมมีบางช่วงเวลาที่มันมีแสงวาบสีขาวยุติอย่างไร้สัมเสียด